

FINN-OLE HEINRICH
RÅN FLYGENRING

EŞSİZ BENZERSİZ, ALIŞILMADIK DERECEDE
ÇARPICI,

EKSİLİNA'N/İN

Hayret Verici Maceraları 2

tudem

LENNY

ROY

PEYNİR
GENERALİ

KLARA

PAULINA
KLARA
LİLİTH
SCHMITT

JU
ADAM

LUDMILLA

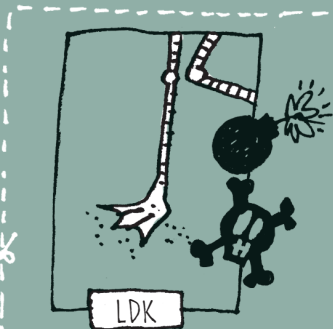
YARABERE
JACK

HIRT

EKŞİ

--- AİLE
— ARKADAŞLAR

EKŞİLİNA'NIN HAYRET VERİCİ MACERALARI 2 MUCİZE BEKLERKEN

© 2014, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR
Metin ve resim hakları © 2014, Carl Hanser Verlag München

İlk basım 2014 yılında *Die erstaunlichen Abenteuer der Maulina Schmitt: Warten auf Wunder* adı ile Carl Hanser Verlag tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Finn-Ole Heinrich
RESİMLEYEN: Rán Flygenring
TÜRKÇELEŞTİREN: Olcay Mağden Ünal
EDİTÖR: Ümit Mutlu
SON OKUMA: Canan Topaloğlu

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Kasım 2016 (2000 adet)

ISBN: 978-605-9604-28-4

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Finn-Ole Heinrich / R n Flygenring
EŞsiz Benzersiz, Alışılmadık Derecede  arpıcı,
Sınırsız Mucizevi Ekşilina'nın Hayret Verici Maceraları 2
Mucize Beklerken

FINN-OLE HEINRICH
RÅN FLYGENRING

EŞSİZ BENZERSİZ, ALIŞILMADIK DERECEDE
ÇARPICI, SINIRSIZ MUCİZEVI

EKŞİLİNA'NIN

Hayret Verici Maceraları 2

MUCİZE BEKLERKEN

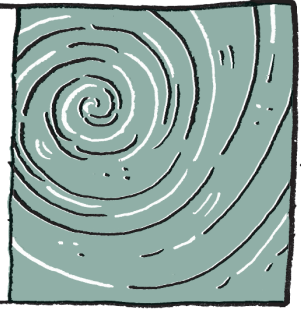
Türkçeleştiren: Olcay Mağden Ünal

 tudem

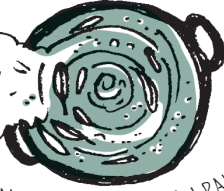

1. BÖLÜM YAŞAM ÇORBASI

BİR GİRDAP
GÖRÜYÖRÜM. TAM
TEPEŞİNDEN AŞAĞI
DOĞRU BAKIYÖRÜM.
ŞU ORTASINDAKİ,
KARANLIĞA AÇILAN
HUNİDEN, ÖYLECE,
BELKİ DE TA EN DİBE
KADAR.

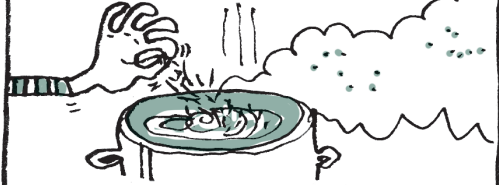

BİR TENCERE GÖRÜYÖRÜM, TÜTEN BİR BUHAR,
KAHVERENGİMSİ PIŞMIŞ AŞ GÖRÜYÖRÜM VE
YAPRAKLARIN İÇİNDEKİ DANCINI,

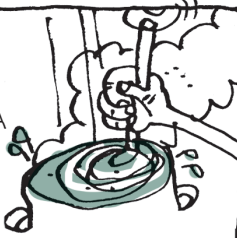
OTLARIN, SAPLARIN, KÖKLERİN RAKSINI.

GÖRÜYÖRÜM, BİR EL GÖRÜYÖRÜM:

PARMAKLAR ARASINDAN SAÇ TUTAMLARI DÜŞÜYÖR,
AĞIR AĞIR, KARIŞIMIN TA İÇİNE. ÇOK GEÇMEDEN
ONLAR DA GİRDABA YAKALANIYÖRÖRLER VE ERİYİP
GİDEREK GÖZDEN KAYBOLUYÖRÖRLER.

İKİNCİ BİR EL
GÖRÜYÖRÜM VE
AVUCUNDA TAHTA
BİR KAŞIK. ELİN
KARIŞTIRDIĞINI
GÖRÜYÖRÜM
VE HAYRETE DÜŞÜYÖRÜM:
BU EL BENİM ELİM!

KÖKLER VE SAÇLARLA NE
PIŞİRİYÖRÜM Kİ BEN, DİYE
DÜŞÜNÜYÖRÜM VE O SIRADA
GÖZLERİMİ AÇIYÖRÜM.

OLSA OLSA
YAŞAM
ÇORBASIDIR.

GÖZLERİMİ,
ÜZERİMDEKİ ÇIPLAK
BEYAZ TAVANA
DİKİYÖRÜM.

ESKİDEN
EKŞİMİSTAN'DA
OLDUĞUNDAN ÇOK
DAHA ALÇAK SANKİ.

BENİMLE
YAŞIT İKİ SAKSI
BİTKİSİNİN TEPEŞİ
ÇOKTAN TAVANA
DEĞMİŞ BİLE.

2. Bölüm

Süper Kahramanlı Bir Çizgi Roman

“Her şey yolunda,” diyor annem başparmağını kaldırarak, niyeti beni rahatlatmak. Bu aralar ikide bir böyle diyor, ya yaptığı işaretin etkisini artırmak için ya da belki de havadaki başparmağının anlamı belli oluyorsa diye. Sağ elini iyi kullanamıyor. Belki de aklından, bir işaret yapıp yapmadığının bile anlaşılmadığını geçiriyordur. Belki de insanların, elinde bir arıza olduğunu bildiklerini sanıyordu, belki de her şey bu kadar göz önündeyken, işlerin nasıl yolunda olabildiğini düşündüklerini düşünüyordu.

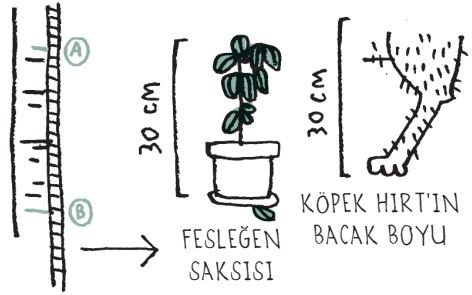
Başparmağıyla “Her şey yolunda,” diyor tekrar ve bana gülümsüyor. Gözlerimi kapatıyorum, banyonun loş ışığında kendime gelmeye çalışıyorum. Çorba dolu rüyalardan buraya uzanan bir yol. Annem klozetin yanında, yerde; bir eli duvarda, diğerinin başparmağı bende.

“Sorun yok, hiçbir şey olmadı,” diyor, bense klozetin kapağını kapatıyorum. Bir ayağım fayans kaplı duvarda, ayağa kaldırmak için annemi kendime çekiyorum. “Belini ağrıtmayasın?” diye soruyor annem ve ben onu kaptığım gibi klozet kapağının üstüne oturtuyorum.

Şu ara, uzun zamandır olduğundan daha iyi. Neredeyse beş yüz metreyi kısa aralar vererek aşıyor, hem de sabahleyin, hem de hiçbir yere tutunmadan. Sol bacağı daha iyi durumda, sağına ise daha fazla ve daha sık kramp giriyor, ama üstesinden geliyor. Bu iyileşmenin, kötüleşmenin önündeki ilk aşama olduğunu bilsek de, şansımızın yaver gitmesini ve belki tesadüfen bir tedavi yöntemi ya da bir diyet programı veya herhangi bir şeyin bulunmasını ve annemin, vücudundaki bir parçadan daha vazgeçmesine sebep olacak yeni darbenin gelmemesini umuyoruz. Yarım kilometreyi en aşağı bir saatte yürüyebiliyor, akşamlarıysa ancak elli metre. Ve gece olduğunda tuvalete giden yol epey uzuyor.

Bir zamanlar, bundan çok da uzun olmayan bir zaman önce:

EKŞİMİSTAN'DAKİ KAPI PERVAZLARI ÜZERİNDE, EN TEPEDE İŞARETLİ "A" ÇENTİĞİYLE (BUGÜNKÜ BOYUM) EN AŞAĞIDA İŞARETLİ "B" ÇENTİĞİ (TARİHİN TOZLU SAYFALARINDAKİ BOYUM) ARASINDA SADECE OTUZ SANTİM VAR.

Annemle ben evde yalnızdık, adam orkestrasıyla turneye çıkmıştı ve kasabaların koca ambarlarında Handel'in meşhur 'Su Müziği' bestesini çalmakla meşguldü. Annemle birlikte koltukta oturup uzun süreler boyunca birbirimize kalkmayı yasaklar, aşırıya kaçacak kadar dondurma ve kekle beslenirdik. Uykudan uyandıığımızda ya da yatığımızda birbirimize surat ekşiterek esnerdik (çok kolay ve şaşırtıcı bir şekilde herkesin bildiği, güzel bir oyundur bu):

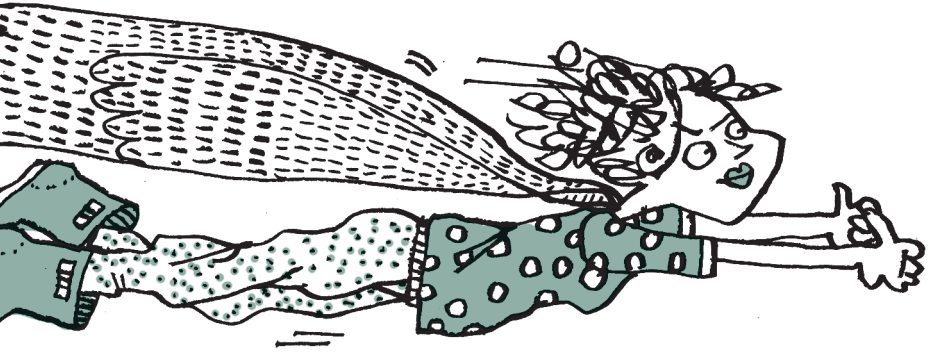
ESNEMEN GEREKTİĞİNİN FARKINA VARIR VARMAZ KAFANI HEMEN OYUN ARKADAŞININ GÖZ HİZASINA GETİRİRSİN VE SONRA DA ESNEMENİ BASTIRMAYA ÇALIŞIRSIN VE BUNU YAPARKEN DE (HALİYLE) YÜZÜNÜ AĞIR ÇEKİMDE BURUŞTURMAYA BAŞLARSIN. BUNU GÖREN GÜLME KRİZİNE GİREBİLİR.

Annem bana, arada bir gelen kartlardan ve mektuplardan bir şeyler okurdu ve sonra bir sabah aniden, dışarıda bir gürültü koptu. Pencereye yanaştık ve iki adamın bizim evin önündeki sokakta birbirlerine bağırıp çağırmaya ve itişip kakışmaya ve sonra da yumruklaşmaya başladıklarını gördük.

Annem hemen dış kapıya koştu. Bir kulağım onun patirtisinde; adamların sokak ortasında birbirlerini yumruklamalarını, tekmelemelerini ve aralarındaki gürüşü izledim. Daha önce iki insanın gırtlak gırtlakla geldiğini görmemiştim. Korktum mu? Ne olup bittiğini anlamadım, diyelim. Adamlardan biri diğerinin kafasını kolunun altına almış, durmadan vuruyordu, ta ki diğeri bir şekilde oradan kurtulup delirmiş gibi sağı solu tekmelemeye başlayıncaya kadar. Ve tam o sırada annemin nasıl da araya girdiğini gördüm. Üzerinde pijamaları, ayağında lastik çizmeleri ve boynunda aşırı uzun şalıyla apartmandan fırlayıp, kudurmuş iki adamın arasına daldı. Tam olarak yumruklarla tekmelelerin ortasına, doğrudan içine. Haykırıp ikisini ayırdı. Onun için endişelendim mi? Aslında hayır. Ben yukarıda, ekşi ve sıcak krallığımda, güvenli bir mağaradaymışım gibi olanı biteni izliyordum. Her ne kadar neler olacağını bilsem de heyecanlıydım. Tıpkı içinde süper kahraman

olan bir çizgi romanın sayfalarını coşkulu bir merakla çevirmek gibiydi. Tabii ki kazanan hep süper kahramandır. Şundan emindim: Dünyada zarar görmeyecek bir kişi varsa o annemdir. Eğer dünyayı biri yönetecekse o annemdir. Yolunda gitmeyen bir durum olduğunda... annem oradadır ve her şeyi yoluna koyar.

Ve bu dediğimi kanıtlarcasına dışarıdaki iki çılgına dönmüş adam sakinleşti. Annem onlara söylenip dururken birbirlerini serbest bıraktılar ve farklı yönlere dağıldılar, başları bir parça öne eğik, hatta utanarak. Annem yukarı doğru baktı ve bana göz kırptı. Sol elini güneşi kesmek için gözüne siper etti, sağ elinin başparmağını havaya kaldırdı: Her şey yolunda.

Bu benim çizgi romanımın kapanış karesiydi, tam sayfa, bütünüyle renkli: Annem orada, o pozuyla duruyor, bense yukarıdan, süper kahramanların lideri olarak onu izliyordum. Görev tamamlandı, bu tuhaf kahraman da krallığa bunu bildiriyordu. Annemin üzerindeki, kendi tarzında bir süper kahraman kostümüydü: Pijama ve lastik çizmeler, başında uyuyakalmış lülelerden karmakarışık bir miğfer ve şaldan bir pelerin. Pijamasını bugün hâlâ giyiyor, şalıysa genelde ben takıyorum.

3. Bölüm

Orta Karar Bir Kalp

Adam sadece “Merhaba!” diyor ve ben hiçbir karşılık vermiyorum, ardından yola koyuluyoruz.

İddiasına bisiklete bineriz, ama bir şeye değil. İkimiz de normalde bisikleti çok hızlı süreriz ve birimiz her seferinde diğerinin önüne geçmek ister, ama artık adamla yarışa tutuşmuyorum, böylesi bir adamla oyun oynamam; ben onunla oynamak istemediğim için o da benimle oynamıyor. Ya da muhtemelen isteğini belli etmemeye çalışıyordu.

Çoğunlukla ben kazanırım.

Geçen bahar ilk kez birlikte yola çıkışımız dün gibi aklımda. Adama bir liste gönderilmişti, görevlerle dolu bir liste; görevlerden biri de alışveriş yapmama yardım etmektir. İşte o an, bizi kovduktan haftalar ve aylar sonraki ilk gerçek görüşmemizdi. Sadece *görüştük*. Çünkü tek laf etmemiştim, tıpkı bugüne kadar etmediğim gibi. Onunla her şey normale dönene kadar konuşmayacağıma yemin ettim. Ve sözümde duruyorum, başkaları gibi yapmıyorum. O yüzden ben susuyordum, bu yüzden adam konuşuyordu.

Ne dediğini çok iyi hatırlıyorum: “Bana istediğini sorabilirsin ve ben de sana cevap veririm. Zevzeklik yapıp kafanı şişirmek istemiyorum, anlıyor musun? Sorularını bekliyorum ve sormak istediğinde onları cevaplayacağım, tamam mı?”

Şöyle düşünmüştüm: Sen kim çeneni kapamak kim? Sessizliğin ağırlığını taşıyamazsın sen. Senin işin gevezelik etmek, zevzekliğiyle kafanı şişirmek, çünkü sen busun, sen adam, sen başka türlü yapamazsın: Saçmalamak ve zırvalamak senin işin, sen anca lafı dolandırırsın, o sesini de asla kesmezsin.

Ve adam şöyle devam etmişti: “Eğer olup biteni sorarsan sevini-
rim. Olanları kendi açımdan aktarmak isterim.”

Sanırım adam neyin yaklaşmakta olduğunu gördü. İçine doğdu
ve o da sıvıştı, öylece kaçtı.

Çünkü bu sana göre bir yaşam değil, senin için fazla yorucu ve
senin gibi biri için çok fazla engelle dolu; ne de olsa senin kalbin
yumruk büyüklüğünde bir kastan ibaret, kan pompalayan ve başka
işe yaramayan. Kafanın içinde sadece kendini düşünmeye yetecek
kadar yer var. Sen böyle birisin, sadece sana yapacak çok iş düşmü-
yorsa vefalısın. Sana soracak hiçbir şeyim yok.

Ve böylece, bir yıldan fazla süredir, adamla tek bir kelime konu-
şmadım; ve adam da şaşkırtıcı bir şekilde daha az konuştu, kendini
geri çekti, sadece ona verilen görevleri yerine getirdi ve gevezelik
etmedi ve bana öyle geliyor ki yavaş yavaş ne olup bittiğini anladı. O
orta karar kalbiyle durumu değiştiremiyor, her şeyi tersine döndüre-
miyor belki, ama kafası bir şeylerin yolunda gitmediğine her geçen
gün daha çok basıyor. En azından ben öyle düşünüyorum. Sonuçta
bunu ona soramam. Ancak bildiğim şey, çenesini kapamanın adama
ne kadar ağır geldiği; ne de olsa o bir masal anlatıcısı, o bir tatabacı,
tam bir rabarba âşığı.

Annem, adamın ütü ma-
sası gibi kullanışsız bir ego-
sunun olduğunu söyler hep;
çoğunlukla daracak bir oda-
da tam yolun üstünde du-
rup geçecek yer bırakmaz,
ama sorunsuzca katlanıp
mutfak kapısının arkasına
konmasına da ses etmez.

Kırık hayatını yapıştırmaya çalışan cesur bir kız: Ekşilina Schmitt

Ekşilina serisinin, *Yıkık Dökük Krallığım*'dan sonraki ikinci kitabı, yarattığı hüznü ve cesur dünyayı büyütüyor: Bu kez daha çok engel var, ama yanında daha da çok umut. Ekşilina, öfkesini yenebildiği takdirde neler yapabileceğini fark etmeye başlıyor, böylelikle arkadaş çevresi genişliyor, mutluluğu artıyor. Bazı şeyleri olduğu gibi kabullenmek insana zaman kazandırıyor, çünkü kimi mücadeleler Don Kişot'unkinden bile beyhude olabiliyor. Ekşilina, galiba büyüyor.

Finn-Ole Heinrich'in usta işi anlatımıyla hayat bulan kelimeler, Ekşilina'nın hikâyesinde yeni ve merak dolu sayfalar açıyor.

Annemin elini tutuyorum. Ayaklarımızın arasında serçeler yeri gagalıyor; buğday taneleri, böcek ya da solucan peşindeler. Hayata şu an için bahşis vermek isterdim. Burada annem ve diğerleriyle birlikte olmamı sağladığı için.

ISBN: 978-605-9804-28-4

9 786059 604284

www.tudem.com